

" মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় মনত ৰাখিবা যে আমি ব্ৰাহ্মণসকল হৈছো টিকনি (আটাইতকৈ উচ্চ), পুৰুষোত্তম হৈ আছো , তে তিয়া হৰ্ষিত হৈ থাকিবা , নিজে নিজৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিবলৈ শি কা তেতিয়া অপাৰ আনন্দত থাকিবা "

প্ৰশ্ন: পিতাৰ শৰণত কোন আহিব পাৰে ? পিতাই শৰণ কাক দিয়ে ?

উত্তৰ: পিতাৰ শৰণত সেইজনেই আহিব পাৰিব যি সম্পূৰ্ণ নিৰ্মোহী হ'ব। যাৰ বুদ্ধিযোগ সকলোফালৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হ'ব। মিত্ৰ সম্বন্ধীসকলৰ লগত বুদ্ধিৰ আকৰ্ষণ নাথাকিব। বুদ্ধিত এইটো থাকিব যে মোৰ মাথো এজন বাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। এনেকুৱা সন্তানেহে সেৱা কৰিব পাৰে। পিতাইও এনেকুৱা সন্তানকহে শৰণ দিয়ে।

ওঁম শান্তি। এইয়া আত্মিক পিতা, শিক্ষক, গুৰু। এইয়া সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি গৈছে দুনিয়াই এই কথা নাজানে। যদিও সন্ন্যাসীসকলে কয় শিৱোহম (ময়েই শিৱ) কিন্তু এনেকৈ নকয় যে মই পিতা, শিক্ষক, গুৰু হওঁ। তেওঁলোকে কেৱল কয় শিৱোহম তত্ব স্বম্। পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি হ'লে প্ৰত্যেকেই পিতা শিক্ষক গুৰু হৈ যাব। এনেকৈতো কোনেও বুজিও নাপায়। মনুষ্যই নিজকে ভগৱান, পৰমাত্মা বুলি কোৱাটো একেবাৰে ভুল। সন্তানসকলক পিতাই যি বুজায় সেয়াতো বুদ্ধিত ধাৰণা হয়, নহয় জানো। সেই পঢ়াত কিমান বিষয় আছে, এনেকুৱা নহয় যে সকলো বিষয় বিদ্যাৰ্থীৰ বুদ্ধিত থাকে। ইয়াত পিতাই যি পঢ়ায় সেয়া এক চেকেণ্ডত সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আহি যায়। তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান শুনোৱা। তোমালোকেই ত্ৰিকালদৰ্শী বা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। সেই পাৰ্থিৱ পঢ়াৰ বিষয় একেবাৰে বেলেগ। তোমালোকে সিদ্ধ কৰি বুজোৱা, সকলোৰে সংগতি দাতা সেই এজনেই পিতা। সকলো আত্মাই পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। কয় - হে ঈশ্বৰ পিতা। তেন্তে নিশ্চয় পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। তেওঁলোকে সম্পত্তি হেৰুৱালে দুখী হৈ পৰে। এইয়া হৈছে সুখ দুখৰ খেল। এই সময়ত সকলোৱে পতিত দুখী। পবিত্ৰ হ'লে নিশ্চয় সুখ পায়। সুখৰ দুনিয়া পিতাই স্থাপনা কৰে। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে আমাক পিতাই বুজায়, জ্ঞানৰ সাগৰ এজন পিতাই হয়। সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। অন্য সকলো ধৰ্ম যিবোৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল সেয়া নিজৰ সময়মতে আহিব। এই কথাবোৰ অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে পিতাই এই পঢ়া একেবাৰে সহজ কৰি দিছে। কেৱল অলপ বিস্তাৰত বুজায়। মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। যোগৰ মহিমা বহুত। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগৰ গায়ন আছে। কিন্তু যোগৰ দ্বাৰা কি লাভ হৈছিল, এইটো কোনেও নাজানে। এইয়া সেই গীতাত উল্লেখ কৰা যোগ যি নিৰাকাৰ ভগৱানে শিকায়। বাকী যিয়ে শিকায় সেইয়া হৈছে মনুষ্য, দেৱতাসকলৰ ওচৰত যোগৰ কথাই নাথাকে। এই হঠযোগ আদি সকলো মনুষ্যই শিকায়। দেৱতাই নিজেও নিশিকে আৰু আনকো নিশিকায়। দৈৱী দুনিয়াত যোগৰ কথা নাই। যোগৰ দ্বাৰা সকলো পাৱন হৈ যায়। তেওঁলোক নিশ্চয় ইয়াতে হ'ব। পিতা আহেই সংগমত নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰিবলৈ। এতিয়া তোমালোক পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা নতুন দুনিয়ালৈ বদলি হৈ আছা। এয়া কাৰোবাক বুজোৱাটোও আচৰিত কথা। আমি ব্ৰাহ্মণসকল হৈছো টিকনি, সত্যযুগ আৰু কলিযুগৰ মাজত ব্ৰাহ্মণ টিকনি। ইয়াকেই সংগমযুগ বুলি কোৱা হয়, য'ত তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ আছা। এইটো সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত থাকে যে আমি পুৰুষোত্তম হ'লে সদায় আনন্দত থাকিম। যিমান সেৱা কৰিবা সিমানে হৰ্ষিত হৈ থাকিবা। উপাৰ্জন কৰিব আৰু কৰাৰ লাগে। প্ৰদৰ্শনীত যিমানে সেৱা কৰিবা সিমানে শুনোতা সকলেও সুখ পাব। নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ হ'ব। সৰু চেন্টাৰতো মুখ্য 5-6 চিত্ৰ নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। সেইবোৰৰ ওপৰত বুজোৱাটো সহজ। গোটেই দিন সেৱাই সেৱা। মিত্ৰ সম্বন্ধীসকলৰ প্ৰতি কোনো আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। যি এই দুচকুৰ দ্বাৰা দেখি আছা সেই সকলোবোৰ বিনাশ হ'ব। বাকী যি দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা সেয়া স্থাপনা হৈ আছে। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিলে তোমালোক দূত হৈ যাব। বেহদৰ পিতাৰ লগত মিলনৰ আনন্দ থাকিব লাগে। কোনোবাই ৰজাৰ ঘৰত জন্ম ল'লে কিমান গৌৰৱত থাকে। তোমালোক সন্তানসকল স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছা। প্ৰত্যেকেই নিজৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰি আছা। পিতাই কেৱল কয় - কাম চিতাত বহি তোমালোক ক'লা (কুংচিত) হৈ গ'লা। এতিয়া জ্ঞানৰ চিতাত বহিলে বগা (সুন্দৰ) হৈ যাব। বুদ্ধিত এইটোৱে চিন্তন চলি থাকিব লাগে, যদিও অফিচত কাম কৰি থাকা, স্মৰণ কৰি থাকা। এনেকুৱা নহয় যে সময় নাই। যিমান সময় পোৱা ঈশ্বৰীয় উপাৰ্জন কৰা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন। স্বাস্থ্য সম্পত্তি দুয়োটা একেলগে পোৱা যায়। এটা কাহিনী আছে অৰ্জুন আৰু ভীলৰ। এনেকৈ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি জ্ঞান যোগত ভিতৰত (সেৱাকেন্দ্ৰত) থকাসকলতকৈও তীব্ৰতাৰে যাব পাৰে। গোটেইখিনি নিৰ্ভৰ কৰে স্মৰণৰ ওপৰত। ইয়াত সকলো বহি গ'লে সেৱা কেনেকৈ কৰিবা। সতেজ হৈ সেৱাত লাগি যাব লাগে। সেৱাৰ চিন্তা থাকিব লাগে। বাবাতো প্ৰদৰ্শনীত যাব নোৱাৰে কাৰণ বাবদাদা দুয়োজন একত্ৰিত হৈ আছে। বাবাৰ আত্মা আৰু এওঁৰ আত্মা একত্ৰিত হৈ থাকে। এইয়া আচৰিত

ধৰণৰ যুগল। এই যুগলক তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। নিজকে যুগল বুলিও বুজে তথাপিও কয় মই এজন পিতাৰ অতি মৰমৰ সন্তান। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখি বহুত আনন্দিত হয়। আমাৰ পৰৱৰ্তী জন্ম, আমি গাদীত (সিংহাসনত) নিশ্চয় বহিম। তোমালোকেও ৰাজযোগ শিকি আছে, লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। এওঁতো আনন্দিত হৈ থাকে যে মই বাবাৰ অতি মৰমৰ সন্তান। তথাপিও স্মৃতি সদায় স্থায়ী হৈ নাথাকে। অন্য ফালে ধ্যান গুচি যায়। ড্ৰামাৰ নিয়ম নাই যে নিৰন্তৰ (পিতাৰ) স্মৃতিত থাকিব আৰু অইন কোনো ফালে ধ্যান নাযাব। মায়াৰ ধুমুহাই স্মৃতিত থাকিব নিদিয়। মই জানো মোৰ (ব্ৰহ্মা) কাৰণে বহুত সহজ, কিয়নো বাবা প্ৰৱেশ কৰিছে। বাবাৰ একনম্বৰ মৰমৰ সন্তান হওঁ। প্ৰথম নম্বৰত ৰাজকুমাৰ হ'ম তথাপি স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। অনেক প্ৰকাৰৰ চিন্তা আহি যায়। এয়া হৈছে মায়া। যেতিয়া এই (ব্ৰহ্মা) বাবাৰ অনুভৱ হ'ব তেতিয়াহে তোমালোক সন্তানসকলক বুজাব পাৰিব। এইবোৰ চিন্তা-ভাৱনা তেতিয়া সমাপ্ত হ'ব যেতিয়া কৰ্মাতীত অবস্থা হ'ব। আত্মা সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লে তেতিয়াতো এই শৰীৰ নাথাকিবই। শিৱবাবাতো চিৰ পবিত্ৰ। পতিত দুনিয়া আৰু পতিত শৰীৰত আৰ্হি পাৱন কৰি তোলাৰ পাৰ্টো (ভূমিকাও) এওঁৰেই। ড্ৰামাত বান্ধ খাই আছে। তোমালোক পাৱন হৈ গ'লে তেতিয়া নতুন শৰীৰ লাগিব। শিৱবাবাতো নিজৰ শৰীৰ নাই। এই শৰীৰত এইটো আত্মাৰ (ব্ৰহ্মাৰ আত্মাৰ) মহত্ব আছে। তেওঁৰনো কি আছে! তেওঁতো মুৰুলী শুনাই গুছি যায়। তেওঁ মুক্ত, কেতিয়াবা ক'ববালৈ কেতিয়াবা আন ক'ববালৈ গুচি যাব। সন্তানসকলেও অনুভৱ কৰে যে এইয়া শিৱবাবাই মুৰুলী শুনাই আছে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে আমি পিতাক সহায় কৰিবৰ কাৰণে এই ঈশ্বৰীয় সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছে। পিতাই কয় মইও নিজৰ মিঠা ঘৰ এৰি আহিছোঁ। পৰমধাম অৰ্থাৎ অতিকৈ দূৰৈৰ ধাম মূলবতন। বাকী গোটেই খেল সৃষ্টিতেই চলে। তোমালোকে জানা এয়া আচৰিত খেল। বাকী দুনিয়া এখনেই।

দুনিয়াৰ লোকে চন্দ্ৰলৈ যাবলৈ প্ৰয়াস কৰে, এইয়াতো বিজ্ঞানৰ বল। মৌনতাৰ (শান্তিৰ) বলেৰে আমি যেতিয়া বিজ্ঞানৰ ওপৰত বিজয়ী হওঁ তেতিয়া বিজ্ঞানো সুখদায়ী হৈ যায়। ইয়াত বিজ্ঞানে যিদৰে সুখ দিয়ে সেইদৰে দুখা দিয়ে। তাততো সুখেই সুখ। দুখৰ নাম নাই। এনেকুৱা কথাবোৰ গোটেই দিন বুদ্ধিত চলি থাকিব লাগে। পিতাৰ কিমান চিন্তা থাকে। বান্ধোনত থকাসকলে বিহৰ কাৰণে কিমান মাৰ খায়। কোনোবাইতো মোহৰ বশৱৰ্তী হৈ ফুঁচি যায়। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সকলে তৎক্ষণাত ক'ব - আমি অমৃত খাব লাগে, ইয়াৰ বাবে নিৰ্মেহী হ'ব লাগে। পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আতৰি যাব লাগে। এনেকুৱা সেৱাধাৰীয়েহে হৃদয়ত স্থান পায়। তেওঁলোকক শৰণ (আশ্ৰয়) দিব পাৰে। কন্যা পতিৰ আশ্ৰয়লৈ যায়, বিহৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। তেতিয়া আকৌ পিতাৰ আশ্ৰয় ল'ব লগা হয়। কিন্তু একেবাৰে নিৰ্মেহী হ'ব লাগে। পতিৰো পতিক পাল্য এতিয়া তেওঁৰ সৈতে বুদ্ধি যোগেৰে বাগদান কৰিব লাগে। মোৰ মাথো এজনেই আৰু দ্বিতীয় কোনো নাই। যেনেদৰে কন্যাৰ পতিৰ লগত প্ৰেম হৈ যায়, এইয়া হৈছে আত্মাৰ প্ৰেম পৰমাৰ্থাৰ লগত। তেওঁৰ পৰা দুখ পোৱা যায়, এওঁৰ পৰা সুখ পোৱা যায়। এইয়া হৈছে সংগম, ইয়াক কোনেও নাজানে। তোমালোক কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। আমি নাৱৰীয়া অথবা মালী পাইছো যিয়ে আমাক ফুলৰ বাগিছালৈ লৈ যায়। এই সময়ত সকলো মনুষ্য কাঁইট সদৃশ হৈ পৰিছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ কাঁইট হৈছে কাম বিকাৰৰ। প্ৰথমতে তোমালোক নিৰ্বিকাৰী ফুল আছিল, লাহে লাহে কলা কম হোৱাত এতিয়া ডাঙৰ কাঁইট হৈ গ'ল। বাবাক ববুলনাথ বুলিও কয়। তোমালোকে জানা প্ৰকৃত নাম 'শিৱ'। ববুলনাথ নাম ৰাখে কিয়নো কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। ভক্তি মাৰ্গত বহুত নাম ৰখা হয়। বাস্তৱত এটাই নাম 'শিৱ'। 'ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ' বা 'শিৱ জ্ঞান যন্ত্ৰ' কথা একেটাই। ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ল আৰু গ্ৰীকৃষ্ণপুৰী অথবা আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। তোমালোকে এই যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। চিত্ৰও আচৰিত ধৰণৰ বনোৱা হয়। বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকে জানা যে ব্ৰহ্মা সৰস্বতীয়েই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ। এইটো নিশ্চয় আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই ৪৪ জন্মৰ পিছত ব্ৰহ্মা সৰস্বতী হয়। মনুষ্যইতো এনেকুৱা কথাবোৰ শুনি আচৰিত হৈ যায়। আনন্দিতো হয়। কিন্তু মায়াও কম নহয়। কাম হৈছে মহাশত্ৰু। মায়াই নাম ৰূপত ফুঁচাই বগৰাই দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰিব নিদিয়। পিছত সেই আনন্দ কমি যায়। এইটো ভাবি আনন্দিত হৈ যাব নালাগে যে মই বহুতকৈ বুজাওঁ, প্ৰথমতে চাব লাগে বাবাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ। ৰাতি পিতাক স্মৰণ কৰি শুই যাওঁ নে পাহৰি যাওঁ। কোনো কোনো সন্তানে সম্পূৰ্ণ নীতি-নিয়মো পালন কৰে।

তোমালোক সন্তানসকল বহুত ভাগ্যৱান। পিতাৰ ওপৰত বহুত বোজা আছে। কিন্তু তথাপিও ৰথখনে ৰেহাই পায়। জ্ঞান আৰু যোগো আছে, ইয়াৰ অবিহনে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পদ কেনেকৈ পাব। আনন্দতো থাকেই, মই অকলে পিতাৰ সন্তান আকৌ মোৰ বহুত সন্তান আছে, এইটো নিচাও থাকে আৰু মায়াই বহুত বিধিনিও আনে। সন্তানসকলৰো মায়াৰ বিধিনি আছে। কৰ্মাতীত অৱস্থা পিছলৈ আহিব। ইয়াত বাপদাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। কয় - মৰমৰ সন্তানসকল.... পিতাতো প্ৰেমৰ সাগৰ হয়। এওঁৰ আত্মা একেলগে আছে। এৱোঁ মৰম কৰে। এনেকৈ ভাবে যে যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও

কৰিব। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। সন্তানসকল বহুত চতুৰ হ'ব লাগে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক চোৱা কিমান চতুৰ। চতুৰালীৰে বিশ্বৰ ৰাজ্য লৈছে। প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা প্ৰজাতো বহুত তৈয়াৰ হয়। ভাৰত যিমান ডাঙৰ সিমানে সেৱা কৰিব লাগে। দ্বিতীয়তে স্মৰণত থাকি বিকৰ্মও বিনাশ কৰিব লাগে। এইটো হৈছে অতিকৈ চিন্তনীয় বিষয়। আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ম? ইয়াৰ বাবে যত্নৰ প্ৰয়োজন। সেৱাৰ সুযোগ বহুত আছে। ট্ৰেনত বেজৰ ওপৰত সেৱা কৰিব পাৰা। এইয়া বাবা, এইয়া সম্পত্তি। নিশ্চয় 5 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। পুনঃ নিশ্চয় তেওঁলোকৰ ৰাজ্য আহিব লাগে। আমি বাবাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা পাৱন দুনিয়াৰ মালিক হৈ আছো। ট্ৰেনত বহুত সেৱা হ'ব পাৰে। এটা ডব্বাত সেৱা কৰি অন্য এটাত যাব লাগে। এনেদৰে সেৱা কৰোতাসকলেহে হৃদয়ত স্থান পায়। এনেকৈ কোৱা যে আমি আপোনাক আনন্দৰ বাতৰি শুনাওঁ। তোমালোক পূজ্য দেৱতা আছিল। আকৌ ৪৪ জন্ম লৈ পূজাৰী হ'লা। এতিয়া পুনৰ পূজ্য হোৱা। চিৰিৰ চিত্ৰ বহুত ভাল, ইয়াৰ জৰিয়তে সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থা সিদ্ধ কৰিব লাগে। স্কুলত শেষৰ ফালে (পৰীক্ষা ওচৰ পালে) ৰাতিয়ে-দিনে পঢ়ি আগবাঢ়ি যোৱাৰ চখ থাকে। এতিয়া ইয়াতো বুজোৱা হয় যে যি সকলে সময় ব্যৰ্থ কৰিলে তেওঁলোকেও আগবাঢ়ি গৈ সেৱাত লাগি যাব লাগে। সেৱাৰ মাৰ্জিন বহুত আছে। সেৱাধাৰী কন্যা বহুত ওলাব লাগে, যিসকলক বাবাই যিকোনো ঠাইলৈ পঠিয়াব পাৰে। মন্দিৰবোৰত সেৱা ভাল হ'ব। দেৱতা ধৰ্মৰ সকলে তৎক্ষণাত (সহজে) বুজিব। গংগা স্নানতো তোমালোকে বুজাব পাৰা, তেতিয়া নিশ্চয় তেওঁলোকৰ অন্তৰ চুই যাব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবৰ কাৰণে আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে, সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে আৰু কৰাব লাগে। নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। ট্ৰেনতো বেজৰ ওপৰত সেৱা কৰিব লাগে।

(2) পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আতৰাব লাগে। নিৰ্মোহী হ'ব লাগে, এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰেম ৰাখিব লাগে।

বৰদান: কৰ্ম আৰু যোগৰ সন্তুলনৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদৰ অ নু ভৱ কৰোঁতা কৰ্মযোগী হোৱা
কৰ্মযোগী অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক কৰ্মই যোগযুক্ত হ'ব লাগে। কৰ্মযোগী আত্মা সদায় কৰ্ম আৰু যোগৰ মাজত সন্তুলন ৰাখোঁতা হ'ব। কৰ্ম আৰু যোগৰ সন্তুলন থাকিলে প্ৰত্যেক কৰ্মতে পিতাৰ পৰাতো আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়েই তদুপৰি যিসকলৰ সৈতে সম্বন্ধ সম্পৰ্কত অহা যায় তেওঁলোকৰ পৰাও আশীৰ্বাদ পোৱা যায়। কোনোৱে ভাল কৰ্ম কৰিলে অন্তৰৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰতি শুভ কামনা উদয় যে বহুত ভাল। 'বহুত ভাল' বুলি অন্তৰেৰে উচ্চাৰিত কৰাটোৱেই আশীৰ্বাদ।

স্লোগান: চেকেণ্ডত সংকল্পক যতি লগোৱাৰ অভ্যাসেই কৰ্মাতীত অৱস্থাৰ সমীপত (ওচৰলৈ) আনিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!